

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1011/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Агима Камбери, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 140/19 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 41/21 од 25.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 140/19 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 41/21 од 25.05.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 140/19 од 01.12.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, те је одређено да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 3.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 12.000,00 динара као и да плати трошкове кривичног поступка настале у фази истраге пред Основним јавним тужилаштвом у Врању у износу од 27.162,70 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у

трајању од три месеца, која ће почети да се примењује од дана правноснажности пресуде сходно одредби члана 86. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 41/21 од 25.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног, адвокат Агим Камбери, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, јер је суд пресуду засновао на исказу окривљеног датом пред Основним јавним тужиоцем у Врању, поступајући супротно одредби члана 68. став 1. тачка 2) ЗКП и не узимајући у обзир да се окривљени на главном претресу изјаснио да неће дати исказ, чиме је поступио супротно одредби члана 419. ЗКП, којом је прописано да се пресуда заснива само на доказима који су изведени на главном претресу.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у вези са чланом 419. став 1. ЗКП, на коју се указује изнетим наводима захтева, постоји ако се пресуда заснива на доказу који уопште није изведен на главном претресу, чиме би се онемогућило да се веће непосредно упозна са доказима.

Из списка предмета произлази да је на главном претресу одржаном дана 01.12.2020. године, првостепени суд на сагласан предлог странака, прочитао записник о саслушању окривљеног пред Основним јавним тужиоцем у Врању Кт 95/15 од 28.07.2015. године, на који окривљени и његов бранилац нису имали примедбе.

Дакле, по оцени овога суда, правноснажна пресуда се, насупрот наводима захтева, заснива на доказу изведеном на главном претресу – записнику о саслушању окривљеног од стране Основног јавног тужиоца у Врању, па је самим тим суд био овлашћен да цени наведену одбрану окривљеног појединачно и у вези са осталим изведеним доказима, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева да је суд поступио супротно одредби члана 419. ЗКП и да је тиме на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, Врховни касациони суд налази да допис Привредног друштва „Инфраструктура железнице Србије“, насупрот наводима захтева, не представља незаконит доказ на коме се правноснажна пресуда није могла заснивати, имајући у виду да је исти потписан од стране овлашћеног лица – в.д. директора наведеног привредног друштва и оверен печатом тог правног лица. Поред тога, по оцени овога суда, неоверене фотокопије пет листова реда вожње, на које се указује у захтеву браниоца, не представљају доказ на коме се пресуда не може заснивати, имајући у виду да су исте достављене на захтев суда, као прилог уз напред наведени допис привредног друштва „Инфраструктура железнице Србије“, због чега се њихова веродостојност не може доводити у питање, имајући при томе у виду да се њима само потврђује чињеница која је већ наведена у цитираном допису у погледу максимално дозвољене брзине кретања воза на делу пруге где се догодила предметна саобраћајна незгода.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се правноснажна пресуда не заснива на незаконитим доказима, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног, због чега је захтев за заштиту законитости у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењен као неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву наводи да изрека правноснажне пресуде не садржи законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези члана 1. КЗ, јер у чињеничном опису дела нису наведене радње окривљеног које су у узрочној вези са насталим последицама саобраћајне незгоде, нити су наведени конкретни саобраћајни прописи чијим кршењем је окривљени проузроковао саобраћајну незгоду, истичући да је у изреци наведен члан 100. ЗОБС-а на путевима, који члан садржи два става, због чега није јасно супротно којој одредби је окривљени поступао.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По оцени овога суда, у изреци првостепене пресуде у чињеничном опису дела назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом укључујући и опис радње извршења која се у конкретном случају огледа у томе што се окривљени, као учесник у саобраћају управљајући скупом возила - трактором са тракторском приколицом, није придржавао члана 100. ЗОБС-а на путевима, с обзиром да се на пружном прелазу који није био обезбеђен полубраницима и светлосно-сигналним уређајима, није уверио да може безбедно да пређе преко железничке пруге и није уочио да наилази шинско возило – теретни воз, па је започео прелажење преко пруге, услед чега је остварен непосредни судар ударом локомотиве у предњи десни точак трактора.

Како из изреке пресуде јасно произлазе радње које је предузео окривљени, а које управо представљају кршење односно непридржавање саобраћајних прописа из члана 100. ЗОБС-а на путевима, којим је прописано да је возач на прелазу пута преко железничке пруге дужан да пропусти шинско возило које се креће по железничкој прузи или да када се приближава прелазу пута преко железничке пруге, дужан је да кретање возила подеси тако, да га може зауставити пре него што ступи на железничку

пругу (која бланкетна норма је и означена у изреци првостепене пресуде), као и да је у конкретном случају поступао у урачунљивом стању и са свесним нехатом, као обликом кривице, то су наводи захтева за заштиту законитости којим се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Суд, према наводима захтева, у образложењу пресуде није дао разлоге о субјективном елементу кривичног дела у односу на последицу кривичног дела, којим наводима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву указује и да је суд поступио супротно одредби члана 15. став 2, став 3. и став 4. ЗКП, као и да је повређена одредба члана 441. став 1. ЗКП, јер суд није дао одговарајући значај утврђеним олакшавајућим околностима приликом одлучивања о кривичној санкцији.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 15. став 2, став 3. и став 4. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић